

реца — Богомилчо се мъчилъ да стане и да се мъчи да ходи. И дѣдо му, като го повдигалъ на нозѣ, захващалъ да го води. Ала ето го въ неволя! Испрѣчи ли се нѣщо, той не можелъ да мине, спиралъ се или нѣкъ трѣбвало да заобиколи. Но врѣмето всичко докарва, та и малкия Богомилчо се научилъ да ходи. Така сѣщо и езика му се развързалъ и всѣки мѣсець научвалъ по нѣщо ново да каже.

И не може да се искаже колко доволенъ е билъ дѣдо му! Богомилчо викне: дѣдо, чакай! — дѣдо му спира. — Дѣдо, ела! — Дѣдо му дойде. И както слънцето се усмихва на всичко младо прѣзъ хубавата пролѣтъ, тѣй и стареца се радвалъ, радвалъ.

Но дѣдото билъ старъ — осемдесетъ и двѣ години, съ бѣли косми. И ненадѣйно той легналъ и умрѣлъ. Подиръ два дни закопали стареца.

Малкия Богомилчо много не плакалъ — та зеръ той е могълъ да помисли, че ще изгуби своя добъръ дѣдо? Ала черната земя покрила измѣ-